

İzmitte Eylül

– KEREM GİRAY · 17 Ağustos 2013

(Bir Aşk Hikayesi....)

İZMİT'TE EYLÜL

BOLUM 1(Buhran)

Havanın soğukluğuna aldırmadan adımlarımı hızlı şekilde yürümeye devam ettim.

Hava aksamın karanlığına düşen beyaz örtünün yansımasıyla parlayan sokakta insanların gerekli görmedikçe dışarıya çıkmadıklarından olsa gerek sessiz ve tenhalaşmıştı. Düşen kar tanelerine inat sızlayan yüreğim miydi? Beni böyle hüzünlendiren. Havanın soğuklugundan olsa gerek yerler buzlanmaya yüz tutmuş halde idi.

Adımlarımı sıklaştırarak yürümeye devam ettim. Yürürken kurguladıklarımı yüz ifademe yansı yaparak bazen yüzümde somurtuş, sevimsiz olmama neden olacak şekilde belirginleşiyor ve eski hanini alıyordu.

İçimi hafif bir titreme aldı. Hava soğuktan ama titreme soğuktan değildi. İçine düştüğüm boşluktan olsa gerek, gel gitler yaşıyor olmamdan kaynaklanıyor, buda iç dünyama sirayet ediliyordu.

“Acaba!” diyordum. Kendince

-acaba! Duyduklarımın gerçek olabilme ihtimali ne kadardı.

Gerçekten çok yakınındaki kişi kardeşim gibi sevdiğim arkadaşım bunu bana yapabilir miydi? Gerçekten bunu aklım almıyordu. Düşündükçe elim ayagım karıncalanıyor, buz kesiliyordum!

Kendimce kurgu yapmak yerini birinci ağızdan bunları duymamın daha mantıklı olacağını daha doğru bulmuş olacağım ki biran durakladım. Bulduğum yer neresi olduğunu anlamak için etrafıma bakındım. Boşlukta askıda kalmış gibiydim, kendimi toparlamaya, zihnimi boşaltma cabalıyordum. Duraksadım kafamı toparlamaya çalıştım. Uzun bir yol yürümüştüm. Yaklaşık dört beş kilometreye yakın yürümüştüm.yorgunluk hissi yoktu bacaklarımda. Birde başım zoklaya zonklaya ağrımasa. Ben neden buradayım? Neye kızmıştım? Soruları başımı iyiden iyiye enerjimi tüketiyordu. Beynim tamamen allak bullak olmuştu. Zihnimi diri tutmaya çalışıyordum.

Hafiften kendime gelmeye başladım. Bütün sorularımın cevabını sadece arkadaşım verebilirdi.

Arkışımın evine gitmeye karar verdim...

Arkadaşımın evine gitmeye karar verdim...

Onun oturduğu semte yöneldim. Herşeyin cevabı sendeydi Volkan! Ne olur duydukların gerçek değildi de! Gecerli bir açıklaman olması gerekiyordu bana cevap olarak verebilecegin.

İki sokak ilerdeki otobüs durağına emin adımlarla yürüme koyuldum. Evi çarşı içine on kilometre uzaklıkta idi. Şehir içinden kalkan şehir içi otobüsüyle yaklaşık on dakikaya evinde olacaktım. Otobüs duraklarına doğru yöneldim.Otobüs durağı kalabalık sayılırdı.Yaklaşık on dakika yürüdüktan sonra ancak otobüs durağına gelebilirdim.

Kafamı dağıtmak istemem etrafa icimdeki fırtınaları yansıtmamak için insanları gözlem yönünü sectim belki az da olsa dikkatimi başka yöne çekebilirdim. Etrafa bakınarak insanlara anlam vermeye cabaları

kafamın dolu olması sebebiyle sonuçsuz kalıyordu. Kendimi insanların arasında yalnız ve caresiz hissediyordum. İnsan kalabalığı içinde adeta boğuluyor nefessiz kalıyordum. Bu sesler basıma dayanılması güç ağrılar saplıyordu. Zekam sanki bana oyun oynuyormuşcasına dönüp dolasıp aynı konuya getiriyordu.

Durağa gelmiş otobüslerin gelip geçtiğini görüyordum fakat, durağa gelen otobüs numaralarına odaklanmaya çalıştıkça görüntü bulanıklaşıp tekrar netleşiyordu.Üç dört dakika olmadan otobüs durağına yaklaşan hat iki olan araç benim otobüsümdü. Yeşil bir şehir içi otobüsüne bindim. Otobüsün arkasına beşli tarafına yakın bir on koltuğuna oturdum. Otobüs tıka basa olmasa da içinde epeyce yolcu vardı. İşten dönenler, iş çıkışında dinlenmeye gidenler gibi.

Evine geldiğimde hava iyice kararmış sokak lambaları etrafı aydınlatmakta yetersiz kalıyordu. Apartman dairesinde ki evin üçüncü katında kalıyordu. Apartman kapısı aralıktı bu yüzden kapıyı çalmadan merdivenlere yöneldim ve çıkmaya başladım. Tam bu sırada yukarıdan bir kapı kapanma sesi duyuldu. Adımlarım yavaşladı ve onu beklemeye başladım. Arkadaşım Volkan'ı tam çıkarken kapıda yakaladım.

-Volkan konuşmamız lazım. Bana bazı şeyleri açıklaman gerekiyor! Biz seninle kardeş gibi değil miyiz? Bu söylenenleri aklım almıyor...

-Konuşalım Mustafa ne zamandır içim içimi yemekte.

-Beni anlayacağını umuyorum

-Gidelim o zaman

Apartmandan çıktık. Hava akşamın etkisiyle iyiden iyiye soğukluğunu arttırmış adeta insanı buz tutturuyordu. Üzerime giydiğim parkaya iyiden iyiye sarılmıştım. Otobüs durağına doğru ilerledik karşılaşma konuşmasından sonra ikimizde ağzını bıçak açmıyordu. Otobüse bindik şehir merkezine doğru otobüsümüz ilerlerken lüzumlu görmedikçe konuşmuyorduk.Hatta birbirimizin yüzüne bakmıyorduk bile, gözlerimizi birbirimizden kaçırıyorduk. İkimizde konuşmaya başlamayı birbirimizden bekler gibi anlamsızca birbirimizi kolluyorduk. Benim içim içimi yiyor kendime göre yaptığım kurgular ve teoriler Volkan'ın sözleriyle biraz daha şekil alacaktı.Bana bu olayı nasıl acıklayabilirdi.

Yaklaşık on beş dakikalık bir otobüs yolculuğundan sonra şehir merkezine geldik yolculuk boyunca Volkan la nerede ise konuşmadık diyebilirim. Sadece anlamlı bakışmalarla kendimizi ifade ediyorduk. Her zaman takıldığımız bir mekân vardı. Volkan'la bu yeri beraber yurttta kaldığımızda keşfetmiştik. Şehir merkezinde terası olan ve sessiz sakin bir mekândı. Pek fazla kalabalık olmazdı. Rağbet görmemesinin sebebi de herhalde beşinci kat olmasına rağmen asansör olmaması idi.

-“istersen bizim yere gidelim” diye teklifte bulundum.

-“olur” diye cevap verdi tereddüt etmeden.

Otobüsten indikten sonra bizim kafe ye doğru ilerledik.

Kafeye geldiğimiz de sessiz bir köşeye oturduk

Volkan anlatmaya başladı .

-Mustafa biz seninle beraber aynı zamanda geldik bu Kocaeli'ye. Aynı yurttta beraber kaldık. Beraber yedik, beraber ictim . Olanları sana en başından anlatacağım.

Senin Eylül le tanıştığın dönem biz eylülde tanışıyorduk. Ama olayların bu noktaya geleceğini ben bile

tamin edemezdim Mustafa. Sana su anda açıklamayacağım bazı sebebler var beni anlamaya çalış demiyorum ama inanki bazı şeyler varki sana açıklayamadım. Ama sunu anlatabilirim sana kardeşim; Seninle birlikte Eylül ü ilk gördüğün gün ben daha öncesinden onu tanıyordum zaten. İzmir de aynı apartmanda oturuyorduk,yani bizim üst komşumuzun kızıydı. İlk başlarda sadece selamlaşıyorduk okul gidiş gelişlerinde kapı önlerinde felan. Daha sonraları biraz daha samimi olduk tabi beraber çıkmalar falan annesi de biyere giderken bizi beraber yolluyorlardı hani göz kulak olurlar birbirlerine diye. Tabi komşumuz olduğu için arkadaşlarına giderken Eylül annesine ben Volkanla arkadaşlara gideceğiz diye ısrar edince annesi fazla üstelemiyordu. Daha sonraları samimiyetimiz arttı ve çıkma teklif ettim o zaman ilk başta kabul etmedi tabi. Sonra ne olduysa telefonuma mesaj atmış tamam diye ... öyle başladı ilk baslardaki ilişkimiz...

-Tamam ama Volkan hala bişey anlamıyorum? Neden acıyorsun eski seyleri. Eskiden olmuş bitmiş olay. Öncesi beni ilgilendirmez. Bunun için buraya geldigimizi sanmıyorum.

-Öle de Mustafa beni dinlersen anlatacağım en bastan sende bil. Ben seni sıcak kanlılığın, karakterinle çok sevdim be kardesim. Yine bana kız ama beni bi dinle sonra ne dersen de kabulümdür. Mustafa ama sözümü kesmeden beni bir dinle..

-Peki tamam . Anlat..

-Biz Eylülle çıkmaya başladık tabi bu dışarı gezmeleri biraz fazlalaştı. Ailelerimiz çıktığımızı bilmiyorlardı. Eylül ün annesi bişeyleri anlamaya başladığını seziyor gibiydim. Parklarda buluşmalar dolaşmalar İzmir merkezinde gezmeye çıkmalar, falan tabi bu arada geç gelmeler başladı eve. Tabi eylül ün annesi şüpelenmeye başladı bizden. En son olayları koparan Eylül'ün ders notlarının düşmesi aileyi iyice gerdi. Kızın üzerine gelmeye başladılar. Birde Eylül'le sevgili olduğumuzu öğrenince kıyamet koptu. Tartışmalar oluyordu evlerinde.

Evin tek kızıydı Eylül bu zamana kadar ailesi el üstünde tutmuştu. Bir dediği iki edilmemiş gibiydi. Öğretmen olan annesi daha bi düşküdü kızına tek sermayesi kızıydı. Tahmin ediyorum ki Vonkan ile yani benle görüşmemizde kızıyorlardı. Annesi beni suçluyordu tabi.

-Seni hep o çocuk çıkarı yoldan Eylül sen eskiden böyle degildin.

Evlerimiz yakın olduğundan annesi bunun önünü alamayacağını biliyordu. Uzaklaştırmak mantıklı geliyordu annesine.

Annesi taşınmak istedi. Eylül isteksiz ama bişey gelmiyor elinden. En son annesini isteklerine dayanamayan babası Selim amca evi taşıma kararı aldılar. İzmir merkeze yakın bi yerde evde tuttular ,tabi olayları bizimkilerde duydular babam pek fazla umursamadı iki üç lafla geçiştirdi. Annem biraz nasihat üzerine nasihat daha ben okuyacakımısım , yasımız tutmuyo tabi liseliyiz daha reşit bile degiliz gibi Bir şey .

Kacamak zor bela birkaç defa buluştuk. Son buluşmamızda İzmir merkezinde bir cafeye oturduk ; Eylül anlatmaya başladı anlatmaya;

-Annem babam bana baskı yapıyor

-Biz ayrılalım bu işin gidişi yok!Benim okumam lazım, ailemin tek ümitleri benim!

-Derslerime yoğunlaşmak istiyorum

-Biliyorum devam edersek aklım yine sende takılı kalıcak

-Ne olursun beni unut ve bir daha arama

Gibi seyler söyleyerek bu halde yürümüyeceğini anlatıyordu.

-Tamam sende öle istiyorsan dedim.

Hiç itiraz etmedim çünkü kafasında bitirmişti. Bundan sonrasında beni rezil ederdi. İçimde bi utku kalarak ayrıldık ondan sonra da birdaha görüşmedik Mustafa ..

Liseden sonra ünüversteyi burayı Kocaeliyi kazandım. Ve yurt-kur üzerinden yurda yerleştim ve seninle aynı ranzaya düştük. İlk baslarda tanışmamız biraz sıkıntılı olsada iyi bir dost ve arkadaş olduğumuzu sanıyorum Mustafam.

Ben sana ihanet etmedim sadece üzülmeysin diye bazı seyleri saklama gereği duydum Mustafa..

-Neden Volkan başta söyleseydin ya olanları bana

-Olmadı bir türlü anlatamadım.

-Teşke en başında bu konuşmayı yapsaydın. Doslugumuz ve arkadaşlığımızı bu noktaya getirmeseydin Volkan..

-Teşke..